

Argentona a la primera època d'“el maresme” a l'any 1970 (i VI)

FRANCESC VILLÀ

Nº 36, 5 de setembre de 1970, pàg.4

En aquest número hi ha la transcripció, signada per Joan Jubany, d'una taula rodona feta amb cinc caçadors de Mataró, tots treballadors, i que entre ells, els de la seva classe, que són el 80% de la Societat, s'autoanomenen “caçadors d'espardenya” perquè s'han de fer un fart de caminar, per distingir-se dels altres, “els caçadors de butaca”, als quals no gosen contradir públicament, per raons laborals.

Ens parlen de l'acotat d'Argentona i de les seves repercussions. Expliquen les dificultats que tenen per practicar aquest esport, sobretot per a la majoria de caçadors de Mataró, *que no es poden desplaçar lluny i han d'anar-hi a peu o amb autobús, per tant, necessiten els boscos de la vora.*

Han tingut sempre una bona relació amb els caçadors d'Argentona, la majoria “d'espardenya” com ells, però manifesten que l'única colla que busca raons i crea conflictes és la dels cacics. Ells són els qui han promogut i causat l'acotament.

Parlen que també es varen barallar amb els d'Arenys i que els caçadors d'Argentona, pressionats pels cacics, s'han equivocat i que els agradaria parlar-ne.

Sobre la seva opinió dels cacics diuen: *A Argentona hi ha quatre cacics que ara subornant-ne uns ara aprofitant la ignorància dels altres, han aconseguit acotar el terme en*

interès propi. Ells han promogut una Societat de Caçadors pròpia que ha sorgit com per generació espontània, des del gener. Abans estaven inscrits a Mataró. Nosaltres no ho trobem una mala pensada (...), però per què no volen acceptar socis de tot arreu, com fem a Mataró? Això és un signe de caciquisme. Només volen els fills d'Argentona, encara que no hi visquin i refusen fins i tot els dels altres pobles que hi treballen. Els estiuejants també els volien, sembla ser. A part de caciquisme, és no mirar més enllà del nas, actitud de poble, poble, poble, que encara dura en segons qui avui dia.

Sabem que els treballadors d'una fàbrica d'un d'aquests cacics li varen demanar permís per anar-hi a caçar. La resposta va ser taxativa: “No. Vosaltres en teniu prou de venir a treballar”.

En una assemblea que van fer després de l'acotat, van fer que la votació per excloure o no els de Mataró fos verbal, no secreta que haguera estat imparcial. Això els va fer guanyar.

La conversa continua parlant de la nova llei de caça i de la societat de Mataró, però el que queda més palès és la seva preocupació i indignació per aquesta actitud de la societat de Caçadors d'Argentona.

Pàg. 7

EL CENTRE PARROQUIAL D'ARGENTONA

Als que es deixen caure molt de tant en tant al Centre Parroquial,

segurament els causà una sorpresa de veure com l'entrada ha canviat de lloc. Si és de dia podran observar, per entre els barrots d'un gran barri de ferro que amb aquestes obres ha quedat un pati d'entrada molt extens, però probablement desert si en ell no hi ha algun paleta que pica, canta o beu. Si és de vespre, ja sense obstacles, podrà veure unes bombetes que surten del ramatge dels arbres com si en fossin pròpia fruita. Sota la claror, seuen, discuteixen o es barallen uns joves adolescents.

I si l'endemà tornem a entrar-hi, per les escales de la rectoria, toparan, a baix, amb un altre barri de ferro mentre senten crits o el so agut d'una xiulada seca que fa l'entrenador de qualsevol dels sis o set equips de bàsquet que, vespre rera vespre, corren, criden i suen a la pista; una pista que carrega sobre seu el llarg historial del quasi llegendari equip femení posseïdor de victòries locals, nacionals i europees, o de l'equip masculí que la construí i de tota una afecció que la mantingué, i manté, d'una manera viva i sentida, efervescent en els moments eufòrics i laxa però efectiva a les hores baixes.

Si haguessin arribat més aviat, quan el sol es pon i la gent surt cansada del treball, haurien vist algunes mares, a la targeta d'identitat de les quals es llegeix: “sus labores”, assegudes en els bancs verds —color que possiblement pretengui suplir d'una manera artificial l'absència de l'herbei natural— mirant com llurs infants es gronxen, baixen pel tobogan o bé és “llueixen” a les barres

paral·leles. Algunes mares arriben més tard, quan han plegat de la fàbrica. Moltes no hi van, segurament estan fent el sopar, veient la "tele", o qui sap si practicant el "pluriempleo". Vés a saber quantes en faria de coses, en una societat de producció i consum, una mare perquè els seus fills no fossin un "qualsevol".

A aquestos que es deixen caure de tant en tant pel Centre no els haurien sorprès de tal manera aquestes novetats si haguessin sabut que hi ha unes cinquanta persones que últimament treballen entorn de fer un Centre nou, diferent del que havia estat fins ara - posseïdor de terrenys, dependències i locals poc aprofitats -, que s'elaboren uns estatus actualitzats d'acord amb la circumstància històrica que ens envolta; que es fan projectes. La nova saba es vol exterioritzar fent un nou bar, una renovació de la sala d'espectacles, cobrir la pista del bàsquetbol i construir una piscina, entre altres obres.

Està ja a punt la setmana propera Centre Parroquial dins la qual tindrà lloc una Fira d'Infants (diumenge, dia 6, de 4 a 8 de la tarda). Un festival de "cançó catalana" a càrrec de "La Trinca", dijous dia 10, a les 10:15 del vespre al C.P. i, en cas de pluja, a la Sala d'Argentona. El grup juvenil de teatre representarà "Dos tipus de pronòstic" de Martí Camprubí, dissabte 12 i diumenge 13.

Signat: Josep Arenas

El corresponsal, aquesta vegada, per dir-nos el que està escrit en les darreres deu línies, s'enrotlla com una persiana durant els llargs i recargolats tres primers paràgrafs. Mira que és senzill anar de cara al gra, però no, li agrada marejar la perdiu. De totes maneres, gràcies a aquesta extensa redacció, podem saber que feien, per exemple, les mares argentonines a l'any 1970.

CAMPANYA PRO CENTRE PARROQUIAL. PREGÓ

La nostra població consta d'unes 1000 famílies i de sòcies del Centre n'hi ha solament unes dues-centes; totes les famílies van, han anat o aniran al Centre perquè alguna criatura els hi farà anar: per això s'haurien de fer socis.

Descomptant el recent parc infantil, totes les instal·lacions presenten un estat ruïnós degut a que els pocs socis que hi ha, encara paguen, quasi tots, CINC PESSETES al mes; com si el Centre pogués viure de l'aire del cel igualment que certes clavellines que pengen dels balcons. No n'hi ha ni per pagar el llum.

Des de l'octubre es cobrarà a raó de cinc duros al mes, però si només els paguen els dos-cents socis actuals, no es farà gran cosa; cal que totes les famílies del poble sapuntin amb aquesta quantitat, i amb una molt més superior, les econòmicament fortes.

Per a tota la mainada i els joves fins els 18 anys molts dies de l'any no hi ha altre lloc per anar (les lleis de l'estat són severes); i, mentre els grans anem a cines i teatres adornats amb tota classe de luxes i comoditats, permetem que els nostres fills o nés s'apilonin en un lloc incòmode o ruïnós i ple d'humitats, que reuneix aquestes males condicions perquè tots nosaltres, que ens els gastem alegrement en altres llocs d'esbarjo, escorrem el bulto ja fa anys esperant que ho arregli tot el mossèn fent de pidolaire.

El Centre Parroquial és, encara que no ho sembli, la Casa de tots; i com a tal no la podem tenir per més temps en un estat miserable que desdiu del nivell de vida cultural i econòmic de la nostra Vila.

Signat: A. Güell

Tampoc es queda curt aquest corresponsal demanant gairebé un impost revolucionari universal. Queda clar que aquesta setmana el Centre Parroquial fou la notícia d'Argentona.

Pàg. 20

FIRA D'INFANTS

Patis del Centre Parroquial. Diumenge 6, de 4 a 8 de la tarda.

FESTIVAL DE CANÇO CATALANA

Patis del Centre Parroquial. Dijous dia 10, a les 10:15 vespre. "La Trinca".

Nº 37, 12 de setembre de 1970, pàg. 7

LA BARRIADA DE SANT SEBASTIÀ

Per part d'Obres Públiques ja està acabat, fa dies, el mur de contenció que va caure ara fa un any i mig i que fou entretingut per causa del canvi de rasant que l'Ajuntament té destinat fer. Caldria ara que es finalitzés aquesta reforma el més aviat millor, perquè les coses empanatnegades no són de gaire bon mirar i perquè la barriada de St. Sebastià de Dalt es mereix tota classe de prioritats i miraments ja que és de les més antigues del poble i model de cortesia. Tot el llarg de la paret caiguda era ple de flors i plantes que tot l'any sembraven i vetllaven els veïns; i que ara no hi són perquè les obres no estan acabades i el rasant del carrer ningú no sap a on serà. A la barriada de St. Sebastià li falten les flors que alegraven aquell lloc.

Els veïns, però, estan alarmats amb el nou pla de carrer que dona al mur acabat per Obres Públiques, perquè quedarien molt penjades algunes cases i amb perill de caure, ja que totes elles, són fetes amb parets de tàpia, o sigui, de fang argilenc.

Aquesta reforma que sembla que no ha demanat ningú, obligaria a arrencar les portes de les cases per baixar els portals i construir diversos graons a l'interior, amb la consegüent limitació d'espai per a la vivenda.

Tot això costaria diners i perjudicis inútils a l'economia d'aquestes

modestes famílies, les quals esperen del bon sentit del Conseller d'obres o de l'Arquitecte municipal una revisió del projecte que trobi una solució que no ocasioni aquests trasports.

Signat: A. Güell

Pàg. 13

En aquesta pàgina trobem un apartat de poesia amb un poema, *L'Home petit*, de la Lina Casanova, però consta com a autora de Dosrius, per això no en fem més esment.

Pàg. 20

EXPOSICIONS

Sala d'Actes de la Caixa d'Estalvis Laietana. "Matèries" de Juanjo Cardenal", obert del 5 al 20 de setembre.

TEATRE

Centre Parroquial. Dissabte dia 12 i diumenge dia 13. "Dos tipus de pronòstic" de Martí Camprubí, representat pel Grup Juvenil.

CINEMES

Cine Glòria. Diumenge, continua 4 tarda. "Asterix el Gladiador" i "De bote en bote".

Sala Argentona. Dissabte, 8 vespre i diumenge continua 4 tarda. "El cerebro" i "Marino de los puños de oro". Divendres dia 18, continua 4 tarda (Homenatge a la Velle-sa), "Arde París" i "La Revoltosa".

Nº 38, 19 de setembre de 1970

En aquest número no hi ha notícies d'Argentona.

Pàg. 18

CARTES AL DIRECTOR

El Bilingüisme d'"EL MARESME"

Sr. Director,

Amb molta pena he llegit la carta que us adreça un LECTOR

de Mataró en la qual exposa el seu punt de vista, dient que és un error que la revista sigui bilingüe; i advoca perquè arribi un moment en què es pugui llegir tota en "espanyol".

Suposo que vol dir en castellà, perquè tan idioma "espanyol" és el català com el castellà. (Encara estem així, Déu meu?).

Que hi hagi revistes escrites en català a Catalunya no és cap discriminació, sinó tot el contrari: és una mostra de sàvia convivència. Escriure-les totes en castellà, si que ho seria; i per desgràcia ho han estat molts anys.

Despreciar les diferents llengües maternes d'algunes regions del país en benefici d'una sola és una discriminació inacceptable per tota persona que no tingui la consciència deformada per equivocats sentiments atàvics.

Tots els catalans, es cert que entenem les coses escrites en castellà; però entendre-les, no vol dir copsar-ne tot el sentit, tota la gràcia o tota l'emoció, sinó solament això: entendre-les.

Tots els idiomes tenen formes poètiques, literàries i àdhuc frases vulgars, pràcticament intraduïbles i seria una injustícia privar-ne la lectura als seus parlants, posant per excusa, que no ho poden entendre tots els espanyols.

Si l'autor d'aquesta carta que comento és de parla castellana com suposo, entendrà molt bé el què li dic, si llegeix el català i l'entén, però es trobarà en dificultats per comprendre'n tot el seu sentit: i si no tingués la consciència malmesa, caducats sentiments egoistes i intolerants, fruit de tendencioses i nefastes propagandes que, de segles, han fet servir el nostre idioma de blanc de les seves equivocades ires, no advocaria perquè El Maresme, que és un setmanari comarcal, es pogués llegir tot "en espanyol" sinó tot en català, o sigui: en l'idioma "espanyol" propi de la Regió.

Signat: A. Güell

No és una notícia però si una carta d'un argentoní, que a més, és corresponsal a aquest setmanari. La temàtica que tracta és sucosa i segur que hi hauria molt per parlar i matisar.

Pàg. 20

EXPOSICIONS

Sala d'Actes de la Caixa d'Estalvis Laietana. "Matèries" de Juanjo Cardenal. Obert del 5 al 20 de setembre.

Nº 39, 26 de setembre de 1970, pàg. 4

RESPOSTA-RÈPLICA DEL PRESIDENT DE LA SOCIETAT DE CAÇADORS DE MATARÓ

El Sr. José Petit Vila, com a president de la *Sociedad de cazadores de Mataró y Comarca*,

Fa una resposta-rèplica a la taula rodona comentada anteriorment. La fa en castellà i per la manera com diu les coses amb una mica de tuf franquista. En un moment determinat fa referència a la polèmica amb Argentona, deixant clar que el que han fet els caçadors argentonins és legal però, al seu parer, no és ètic, humà o de bon veïnatge, però que cal respectar-ho, tot esperant que Argentona ho esmeni per tal de posar-se a l'alçada necessària pel que respecte a civisme i veïnatge.

Pàg. 7

XXI ANY DE L'HOMENATGE A LA VELLESA

No sé si sempre hi ha més vídues que vidus però vàrem poder comprovar que hi havia divuit dones més que homes a l'homenatge a la vellesa, encara que també asseguruen que els homes no "gosen" anar-hi tant com elles.

Aquest embarbussament (traballengües segons el cronista) d'ho-

mes i dones el produeixen les 102 persones més grans de la vila, totes majors de 75 anys i que a les nou del matí de diumenge passat es concentraren a l'Ajuntament per anar a missa, després a esmorzar i finalment a la Sala d'Argentona acompanyats de llurs padrins i fadrines, a més de les autoritats, els Padrins de la festa i, com a novetat, la Pubilla d'Argentona. Formaven així una bonica comitiva precedida pels gegants, nans i –tatxin! Tatxin!!- banda de música.

El XXI homenatge a la vellesa transcorregué normalment, o sia, de la manera festiva que el caracteritza: el sol esplèndid hi acompanyava i les banderetes que omplien els carrers, ja sia a les mans dels nens i nenes o lligades de balcó a balcó, ho completaven.

Aprofitem aquesta ocasió per informar que el Patronat Local de la Vellesa ha repartit durant aquests vint-i-un anys la quantitat d'un milió cent dotze mil pessetes -Déu n'hi do!- entre donatius en el dia de la festa, el donatiu de Nadal i l'obsequi que es fa a tots els avis i iaies en el dia del seu sant.

Signat: Josep Arenas

Potser sobta una mica tota la història dels regalets el dia del sant o per Nadal. No estaria gens malament poder fer un article sobre la Festa de la Vellesa actual. Queda anotat.

Pàg. 20

CINEMES

Centre Parroquial, diumenge a les 5 de la tarda. "Tarzán en peligro" i "El rey en Londres".

Sala Argentona. Dissabte, 8 vespre, i diumenge, 4 tarda contínua. "La batalla de Alamein" i "Camino del Rocio".

FESTIVAL

Sala Argentona. Diumenge, 7:30 vespre. Festival fi de curs del

Ballet d'Argentona. "Danses clàssiques i espanyoles" (serà vàlida l'entrada del cinema).

Aquest dia, fixeu-vos-hi bé, si anaves al cinema tenies premi: et podies quedar al Festival de dansa, que curiosament acabava el curs al mes de setembre, quan tothom el comença. És estrany, no?

Nº 40, 3 d'octubre de 1970, pàg.7

REUNIÓ INFORMATIVA EN EL PROJECTAT COL.LEGI LLIURE ADOPTAT

Els pares d'alumnes i col·laboradors del C.L.A. d'Argentona tingueren una reunió dilluns passat per exposar la situació actual i l'estat de comptes del curs 69-70. La reunió va ser convocada per la Comissió pro C.L.A., constituïda per quatre membres de l'Ajuntament i quatre representants del poble (encara que sigui una paradoxa).

Va dirigir la reunió l'alcalde Sr. Duran. Presentà l'estat de comptes. Ingressos: l'alumnat ha aportat 362.229 pessetes; el Patronat 170.300; alguns donatius pugen 123.132 ptes. I els ajuts dels protectors del poble (quotes voluntàries de les famílies) 95.618 ptes. El total de despeses arriba a 1.135.144 pessetes, desglossament de les quals va detallar i està publicat al butlletí d'informació municipal de juliol-agost.

El dèficit és de 383.865 pessetes que està previst cobrir amb ajuts d'alguns col·laboradors i amb l'aportació de l'Ajuntament, dins les seves possibilitats. En el proper curs les despeses no seran tan elevades ja que no caldrà adquirir mobiliari nou.

Hi ha 59 alumnes entre nois i noies, repartits en els quatre cursos inscrits pel període 70-71.

El socis protectors recapten vuit o nou mil pessetes mensuals, amb donatius de 10, 25, 50, 100 pessetes i més. Actualment hi ha uns dos-cents subscriptors en un poble de més de set-centes famílies, i no són pas els

de més potència econòmica els qui més hi col·laboren. Aquestes subscripcions es varen fer dos anys enrera, a l'inici de l'escola. En la reunió, el Sr. Duran va demanar als assistents si acceptaven continuar per un any més i la resposta fou afirmativa. Les gestions de cara a l'aprovació oficial del C.L.A. es continuen fent encara que de forma molt lenta. S'ha recorregut a persones i organismes oficials i aquests han anat passant la qüestió fins arribar a l'actualitat en que es continuaran a través d'un delegat del ministeri d'Educació i Ciència de Barcelona (Sembla que els tràmits estan parats degut a la Nova Llei d'Educació).

Pel 3 de novembre està prevista l'obertura de curs i presentació de professorat.

Sense signatura.

UNS PARES RESPONSABLES ORGANITZEN, PER MITJÀ DE L'ASSOCIACIÓ, PROVES D'ORIENTACIÓ ESCOLAR

Unes "proves de capacitació i orientació escolar" es faran en el C.L.A. d'Argentona per a tots aquells alumnes de 3r i 4t curs de batxillerat a qui interessi, a càrrec del servei Psicotècnic de l'Institut GENUS de Barcelona.

Aquestes proves han estat demanades i organitzades per uns pares inquietos i preocupats per la capacitat i orientació dels seus fills quan arriben a quart de batxillerat.

Els convocats són vint-i-vuit alumnes i el cost del test és de 450 ptes. per cada un. L'Associació de Pares d'Alumnes del C.L.A. concedirà facilitats en el pagament.

A fi d'informar als altres pares interessats i per discutir la conveniència i importància de fer-ho es varen reunir en els locals del col·legi dimarts passat. Decidiren fer les proves aquest dissabte, a la tarda.

Sense signatura.

Llegint aquestes dues notícies veiem clarament que l'interès dels

pares en aquells moments no és pas el mateix que avui dia. Quan es parla que l'educació és cosa de tres, de la societat, l'escola i la família, en aquests moments la tercera pota falla una mica i abans hi havia una participació més real i efectiva en l'educació dels fills.

Pàg. 20

FUTBOL

Argentona – Penya Barcelonista (juvenils)

CINEMES

Centre Parroquial. Diumenge a les 5 tarda. "Aquí robamos todos" i "La máscara de la calavera".

Sala Argentona. Dissabte, 8 vespre i diumenge, 4 tarda, contínua. "El poker de la muerte" de Henry Hathaway i "99 mujeres" de Jesús Franco.

S'HA ACABAT LA HISTÒRIA!

El dia 21 de novembre de l'any 1969 sortia el número zero del Setmanari d'Informació **El Maresme**, era una mostra, com una prova, només pels col·laboradors, sense posar-se a la venda.

El dia 5 de desembre de 1969 sortia a la venda el número 1, començant una gran aventura, un gran repte per a molta gent.

Des del primer dia les forces més retrògrades de la ciutat de Mataró varen estar vetllant pel què es deia, com es deia, qui ho deia, a través de les notícies i articles publicats a la revista. Foren moltes les denúncies i intents de tancament, i no pararen fins aconseguir-ho. No durà ni un any. La revista es tancava per ordre governativa l'octubre del 1970. El dia 3 sortia el darrer número al carrer, el 40.

Amb aquest numero 40 s'acabaren moltes il·lusions. Els del movimiento, els franquistes, tots els feixistes de la dictadura, feien

les darreres cuejades i no suportaven que algú pensés en clau democràtica, i el que és pitjor, que ho manifestés a través d'un setmanari.

Mirant-ho amb trenta-set anys de distància és difícil trobar què és el que no els agradava. Molts d'ells encara pul·lulen per Mataró i pels pobles de la comarca, vestits ara de demòcrates de tota la vida i fins i tot, alguns, com a catalans de la ceba. El que no els agradava era, senzillament, que es poguessin explicar les coses que podien interessar a la gent, no les que ens venien ells en el *Diario de Mataró*.

A l'inici d'aquest buidat explicàvem que el gruix d'aquesta primera etapa del Setmanari *El Maresme* (anys després es tornaria a editar) eren notícies de Mataró, però la seva vocació era comarcal. No fou fàcil, de totes maneres, lligar-ho tot. S'aconseguí un conjunt de corresponsals en alguns pobles de la comarca i Argentona en fou un d'ells. Això ens ha servit avui per saber quines coses varen passar al poble durant aquell any.

Fou l'**Alfons Güell**, en essència, el nostre corresposnal. Si bé és veritat que en alguns mo-

ments puntuals n'hi havia d'altres, molt més joves, tal com explicàvem a la primera part d'aquest recull, el pes fort el va portar ell; i el dia que no tenia notícies per explicar escrivia una cara al director. Cap al final del setmanari, s'hi incorporà en Josep Arenas. Aleshores hi havia dos corresponsals, però malauradament no varen tenir massa temps per treballar plegats.

El Maresme fou una escola d'aprenents de periodistes, i jo diria, d'aprenents d'escriure en català. Als seus inicis, tret del director (que no escrivia a la revista, senzillament en cedia el nom per tal de legalitzar-la), no hi havia cap periodista. També era un aplec de gent diversa, opositora al règim franquista, de diverses ideologies i amb una mitjana d'edat molt jove. Realment va ser una experiència molt enriquidora, la prova la tenim en aquest recull que n'hem fet. Tant poques notícies que hi havia i ara podem comprovar, recordar o conèixer tot un seguit de coses i fets que passaven a casa nostra que probablement havíem oblidat o desco-neixíem totalment. Gràcies al setmanari i gràcies als seus corresponsals per la feina feta.

La festa d'homenatge a la vellesa en una fotografia dels anys setanta